

Những Giai Thoại Sạch Của Tướng Thắng

Trung Tướng Nguyễn Đức Thắng

Bây giờ tôi xin kể hầu bạn đọc những chuyện đã trở thành giai thoại "sạch" của trung tướng Nguyễn Đức Thắng, đã khiến ông được liệt vào hàng tướng sạch hạng thứ nhất, trước các tướng [Trưởng](#) và tướng [Chinh](#). Cả 3 vị tướng "không ở dơ" này hiện đang tị nạn ở Mỹ. (nhất [Thắng](#), nhì Chinh, tam Thanh, tứ Trưởng)

Xét về nhân dạng, tướng [Thắng](#) có bộ vó to cao như người Tây Phương, với cái cổ bò gắn liền vào cái gáy đẹp của một cái đầu cá trê, mà tóc luôn luôn hót cao theo kiểu nhà binh gương mẫu. Trong thời gian nghỉ ngơi, không phải bận quân phục, ông thường ăn mặc rất giản dị, thường là chiếc áo sơ mi trần ngắn tay, và cái quần tây màu đậm. Tướng Thắng cũng giống như tướng Sáu Lèo, và bác sĩ Trần Kim Tuyền, thường mang dép lê phè khi trời nóng nực. Nhà của tướng Thắng nằm trong khu cư xá gần cầu Công Lý. Những khi ở nhà, nhàn rỗi, ông thường kê chiếc ghế vải ra hàng ba, nằm đọc sách, hoặc ngồi trên bờ tường hàng ba thập, đưa lưng ra lối đi. Những lúc ấy, người ta thường thấy ông ở trần trụi trụi, đưa cái lưng to như tấm phản ra, và mặc chiếc quần đùi vải màu khaki của Mỹ rộng thênh thang, xệ xuống đến quá rún. Hằng tuần, vào buổi sáng Chúa Nhật, ông thường lái chiếc xe du lịch, hiệu Ford 8, cũ mèm, đi xem lễ ở nhà thờ Tân Định. Những ai thường đi xem lễ nơi đây, cùng giờ với ông, hẳn đều để ý ông là người đọc kinh to tiếng nhất.

Về phương diện ăn uống, tướng Thắng đã tỏ ra là một tay đệ tử của Hạ Hầu Đôn trong tiểu thuyết cổ điển Tàu. [...]

Tôi không biết tướng Thắng có kham nổi một lúc 3 con gà và 3 con vịt quay hay không, nhưng tôi đã thấy, có lần ông ngồi trên xe Jeep, mà "quạp" một lúc bay luôn 3 ổ bánh mì thịt tổ nái. Cái chữ "quạp" bất hủ này tôi đã mượn của một anh bạn từng

làm bí thư cho tướng Thắng khi ông ta giữ chức tổng trưởng bộ Cải Tiến Nông Thôn, thay thế cho ông Nguyễn Tất Ứng, một đảng viên Việt Nam Quốc Dân Đảng, dưới thời nội các chiến tranh của thủ tướng Nguyễn Cao Kỳ.

Một hôm rảnh rỗi, tôi lái xe tạt vào bộ Cải Tiến Nông Thôn, thăm ông bạn bí thư chơi. Lúc ấy đã gần 11 giờ rồi mà ông tổng trưởng Nguyễn Đức Thắng cũng chưa có mặt trong văn phòng. Tôi hỏi anh bí thư:

- "Ngày nào ông tổng trưởng cũng đến trễ thế này à?"

Anh bí thư đáp:

- "Ừ, ngày nào cũng thế đấy! Hôm nào sớm nhất cũng phải 10 giờ rưỡi!"

Ngưng giây lát, dường như được dịp xô nổi bất mãn đã chứa chất nặng trĩu trong lòng từ lâu, anh nói tiếp: "Đ. mẹ không biết mỗi sáng hẳn phải vào Phủ (ám chỉ Phủ Tổng Thống) để châu lãnh chỉ thị, hay phải ở nhà "tra bài học thuộc lòng" cho bà xã xong, rồi mới vào bộ?!"

Anh hạ bớt giọng bức bối, kể lể thêm: "Ngày nào hẳn cũng đến trễ thế đấy! Khi nào đến là hẳn vào phòng bằng ngõ sau, bật đèn đỏ ở cửa lên liền, để báo cho mình biết rằng hẳn đang bận làm việc, không ai được phép vào quấy rầy. Lắm khi đèn cứ đỏ như thế đến hết ngày. Ở ngoài này, mình không dám đi đâu cả. Có chuyện gì cũng không dám vào bẩm báo. Nhiều hôm mình bị đói gần chết, muốn xiu luôn, mà không dám tự tiện bỏ đi ăn...Một lần, chờ mãi đến quá trưa, mình chịu hết nổi, làm gan mở đại cửa ra, thì thấy hẳn đang ngồi gân cổ lên "quạp" một ổ bánh mì thịt to tướng. Hẳn ăn uống như thế mà chẳng cần biết gì đến ai cả. Nhưng tệ nhất là hẳn chuồn về nhà lúc nào mình cũng đéo biết nữa. Hẳn cứ để đèn đỏ như thế suốt ngày, rồi mở cửa sau chuồn thẳng. Trong khi ấy, mình ở ngoài này cứ ngỡ hẳn đang mãi làm việc, nên không dám bỏ về!"...

Nhưng tất cả những chuyện kể trên đều chỉ phác họa chân dung của tướng Thắng, chớ chưa nói gì đến giai thoại sạch. Trong thời gian còn ở quê nhà, chắc bạn đã nghe đồn tướng Thắng là một trong số 4 ông tướng sạch!

Vậy, tôi xin kể hầu bạn một số giai thoại của tướng Thắng, để tùy bạn phê phán. Ngày 23.2.1968, tướng Thắng được bổ nhiệm giữ chức tư lệnh Quân Đoàn 4, vùng 4 Chiến Thuật, kiêm Đại Biểu Chánh Phủ vùng 4, thay thế trung tướng Nguyễn Văn Mạnh. Vì vợ chồng tướng Mạnh đã tham nhũng, ăn hối lộ trắng trợn, lũng danh khắp vùng chiến thuật, đến nỗi quân đội Mỹ, không hiểu tiếng Việt, mà cũng biết được chuyện vợ chồng ông tướng này chuyên môn "thâu hụi chết" hàng tháng. Nay muốn tẩy uế cái dư luận thối tha dơ bẩn của vợ chồng tướng Mạnh để lại, chánh phủ tìm một ông tướng có tiếng sạch thay thế. Thực ra tướng Thắng là người đảng hoàng trong vấn đề tiền bạc. Có lần tướng Thắng đã cầm đầu một phái đoàn đi tham quan ngoại quốc. Trên nguyên tắc, tùy thời hạn, mỗi sĩ quan trong phái đoàn đều được đổi mỗi người một ít ngoại tệ để tiêu xài và chánh phủ cho riêng một ít tiền túi. Còn ông tướng trưởng phái đoàn thì có thêm một ngân khoản gọi là "ngân sách tiếp tân". Khi ra nước ngoài, tướng Thắng đã không sử dụng số tiền tiếp tân của chánh phủ cấp phát. Lúc về nước, ông đã đem trả đủ số tiền không chi tiêu ấy vào ngân sách cho chánh phủ!

Khi trung tướng Nguyễn Đức Thắng về làm tư lệnh vùng 4, thay thế vợ chồng trung tướng Nguyễn Văn Mạnh, người ta còn được nghe thêm một vài giai thoại sạch của

tướng Thắng như sau: Chuyện này đã xảy ra trong thời kỳ tướng Thắng lãnh chức vụ tư lệnh Quân Đoàn 4, Quân Khu 4, kiêm đại biểu chánh phủ. Vùng này áp lực quân sự của quân CSBV cũng rất nặng nề, không kém gì các quân khu khác. Vốn là một sĩ quan to con, khoẻ mạnh, hiếu động, tướng Thắng thích tự thân xông pha với các chiến sĩ của ông trong những cuộc hành quân bình định đại qui mô. Những dịp này, nếu có đồng bào hay thường dân từ trong những vùng quê xa xôi, hẻo lánh, mất an ninh, bồng bế, dắt díu nhau đi ra, tướng Thắng thường làm gương cho binh sĩ là đi bộ, nhường xe vận tải chở thường dân, nhất là đàn bà và trẻ thơ.

Hôm ấy là dịp tướng Thắng, tư lệnh vùng, đi thị sát lãnh thổ trách nhiệm và hội họp bộ tham mưu tại tiểu khu Rạch Giá. Như thế, tất nhiên vị tiểu khu trưởng kiêm tỉnh trưởng địa phương, theo lệ thường, phải khoản đãi quan khách một bữa ăn thịnh soạn. Bữa ăn đó thường diễn ra trong tỉnh đường và do công quỹ đài thọ. Nhưng tướng Thắng đã không dự tiệc, mà lại ra ngồi ngoài xe Jeep, gân cổ lên "quạp" ổ bánh mì thịt to tổ nái.

Như thế các vị quan khách nhà binh cũng thành linh bị ăn một bữa "com tây tay cầm" hoàn toàn bất đắc dĩ!

Trong thời gian ở quê nhà, tôi còn nhớ nhiều lần bộ Quốc Phòng cũng như bộ Tổng Tham Mưu phải ra thông cáo cấm chỉ việc dùng quân xa chở đàn bà, con gái, nhưng hiệu quả cũng không giảm bớt được bao nhiêu. Trong thời gian tướng Thắng làm tư lệnh Quân Đoàn 4, tư dinh của ông đóng tại một dinh thự nguy nga, rộng lớn, để lại từ thời Tây. Từ dinh ra đến cổng phải trải qua một khoảng sân trải sỏi rất rộng.

Một hôm, bà tướng tư lệnh vùng đi chợ về bằng xích lô đạp. Tới đầu cổng bà tướng bước xuống xe, nhưng còn mấy xách tay, đứng thức ăn to lớn, nặng nề, bà đang loay hoay chưa biết phải xoay sở ra sao. Đường từ cổng dinh vào đến nhà bếp, sau dinh khá xa. Đúng lúc ấy, một chiếc xe Díp từ trong chạy ra. Bằng một hành động hoàn toàn tự nhiên, và đầy nhân tính, chú tài xế vội dừng xe, giúp bà tướng nâng những chiếc giỏ đựng thức ăn lên xe và chở luôn cả bà tướng trở vào. Khi chú tài xế lái xe trở ra, tướng Nguyễn Đức Thắng đã vẫy chú tài xế lại, và lạnh lùng ra lệnh chở bà và tất cả những giỏ đồ ăn bỏ xuống chỗ cũ!

[trang 178-182]

Đặng Văn Nhâm

Hậu Trường Chánh Trị Miền Nam (1999)

Nguồn: <https://nguyentin.tripod.com/ndthang-u.htm>

www.vietnamvanhien.org

An Lạc & Tự Chủ

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN VỚI HƠN 9400 TÁC PHẨM